

BloGIEP

ג'יאפ-נלס, החברה הישראלית לפסיכואנליזה באסכולה The Israeli Society for Psychoanalysis in the New Lacanian School
הלאקאניאנית החדשה

ה"בלוגייאפ" (BloGIEP)	חברי ג'יאפ	אקט הייסוד-ז'אק לאקאן- עיברית וערבית	תמונות שלנו	דף הפייסבוק שלנו	"parletre" האסכולה
-----------------------	------------	--------------------------------------	-------------	------------------	--------------------

3/5/18

חברים יקרים

פרנק רולייה, חבר ועד בנלס ומזכיר הקרטלים, מגיע לארץ כדי להשתתף בנואז' ובאסיפה הכללית של הג'יאפ.

במסגרת ביקורו נקיים איתו מפגש בנושא הקרטל ב 12.5.18 בין השעות 17.30 - 19.30, בבית האדריכל רח' המגדלור 15 יפו

במכתבו רולייה כותב: "הקרטל הינו כלי אדיר ללימוד, המצמצם את המגבלות הדמוניות של כל קבוצה, ומתאים במיוחד לזמנים שלנו, של התענוגויות בודדות".

רולייה מוסר את הזמנתו גם לחברים בסקציות הקליניות המשתתפים בקרטלים, ובפרט לחברים שעדיין לא התנסו בעבודת הקרטל, לקחת חלק במפגש, לשלוח כבר כל שאלה שמעוניינים לשאול ביחס לקרטל, כמו גם נושאים ספציפיים שאותם מעוניינים שיפתח במפגש.

אנא שילחו אלינו את שאלותיכם והצעותיכם, על מנת שנוכל למסור לאורחנו בהקדם.

בברכה,

ועד הג'יאפ

on mayo 03, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: קרטל, תקופתנו בגיאפ

21/4/18

סמינר קשרים" מפגש שיח בנושא הקרטל אסיפה הכללית"

!!SAVE THE DATE

"סמינר קשרים" מגיע ארצה!! ו"מפגש שיח" בנושא הקרטל,

בתאריך 11.5.18, יום ו' בשעות בוקר עד 16.00 אח"צ, יתקיים "סמינר קשרים", עם האורחים פרנק רולייה, מזכיר הקרטלים בוועד של ה NLS, ונטלי וולפינג, חברת NLS המגיעה מברלין.

מהארץ יציגו מקרים, גדעון בקר ואמיר קופרשמידט.

במוצאי שבת, 12.5.18, משעה 17.30, פרנק רולייה יקיים איתנו מפגש שיח בנושא הקרטל סביב שאלות של החברים.

באותו יום, בשעה 20:00 תערך האסיפה הכללית, אליה מוזמנים חברי הג'יאפ.

הזמנות מפורטות יישלחו בהמשך

on abril 21, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: תקופתנו בגיאפ

מילר במדריד- 13-5-17

ללחוץ על התמונה

Heretic

Archivo del blog

▼ 2018 (22)

▼ mayo (1)

▼ may 03 (1)

חברים יקרים פרנק רולייה, חבר ועד בנלס ומזכיר הקרטל...

► abril (2)

► marzo (8)

► febrero (5)

► enero (6)

► 2017 (72)

► 2016 (30)

► 2015 (113)

► 2014 (18)

► 2013 (12)

► 2012 (5)

Etiquetas

- zadig (41)
- (9) אסכולה פוגשת עתיד פוגש אסכולה-מרחב לפאס
- parletre. (2) האסכולה
- (21) הודעות
- (27) ז'אק אלאן מילר
- (5) ז'אק לאקאן
- (8) זמן האסכולה
- (9) NLS כנס דבלין
- (4) כנס פריז 2017
- (2) כנס- 2018
- (2) לעשות זוג- יחסים לא מודעים
- (25) "לקראת יום עיון" בתוך גוף בתוך
- (18) מאמרים בשפות אחרות
- (22) מאמרים חברי ג'יאפ
- (71) מאמרים מתורגמים
- (146) עבודות חברי ג'יאפ
- (9) פריז 2015
- (10) קרטל
- (1) שדה הפרוידיאני
- (26) שימושים של הדרכה
- (12) שימושים של הדרכה-טקסט מתורגם
- (5) שימושים של הדרכה-טקסטים בשפות אחרות
- (11) שימושים של הדרכה-תשובות של חברים
- (105) תקופתנו
- (65) תקופתנו בגיאפ
- (5) مقالات تحليلية مترجمة للعربية

שמחים להזמין אתכם להרצאה ודיון עם הרואה קסטנה, **Hervé Castanet**, חבר ב-AMP ו-ECF ומנהל CPCT במרסיי, בנושא: "למול הסובייקטיביות של זמננו, מה תהא ההכשרה של האנליטיקאי היום? אתגרים קליניים ופוליטיים" הערב יתקיים ביום חמישי ה-26.4.18 בשעה 19.30, במכון הצרפתי, רוטשילד 7, תל אביב. הרואה קסטנה ידבר איתנו על ההכשרה של האנליטיקאי היום ועל מקומו ב"עיר".

פרטים נוספים יישלחו בהקדם.
עלות כניסה 35 ש"ח
ועד הגיאפ

Hervé Castanet : Face aux subjectivités de notre temps, quelle formation pour le psychanalyste aujourd'hui ? Enjeux cliniques et politiques

CONFERENCE Jeudi 26 avril 2018, 19h30
Institut français de Tel Aviv

Soirée organisée par le GIEP-NLS (Société Israélienne de Psychanalyse de la Nouvelle Ecole Lacanienne) en partenariat avec l'Institut Français d'Israël

Hervé Castanet est auteur d'une vingtaine d'ouvrages de psychanalyse sur la clinique de l'homosexualité, de la psychose, de la perversion et des nouages de l'art, la littérature et la psychanalyse.

Il dirige également de nombreux ouvrages collectifs pour penser la clinique autrement, notamment à partir du dernier enseignement de Lacan. Par ailleurs, Il est fondateur et directeur de la revue *Il Particulare*, qui publie de la poésie, des textes sur l'art et des articles de théorie critique. Il est coordinateur de la Section clinique d'Aix-Marseille (dispositif d'enseignement clinique sous les auspices du Département de psychanalyse, Université Paris VIII), et directeur du Centre psychanalytique de consultation et traitement Marseille-Aubagne.

Hervé Castanet nous entretiendra de la formation du psychanalyste de nos jours, et de sa place dans la Cité.

PRATIQUE

Hervé Castanet : Face aux subjectivités de notre temps, quelle formation pour le psychanalyste aujourd'hui ? Enjeux cliniques et politiques
Jeudi 26 avril 2018, 19h30

En français, traduction consécutive en hébreu

Institut français de Tel Aviv - Rothschild 7

RESERVATIONS

Entrée : 35 NIS / Carte membre : 15 NIS

En ligne : ICI

Par téléphone : 03-7968000

Par email : j.kestenberg@ambfr-il.org

<http://institutfrancais-israel.com/wp-content/uploads/2012/10/footer.png>

on abril 21, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: תקופתנו בגיאפ

20/3/18

"פולמוס בישראל"

חברים שלום

Seguidores

visits

00038740

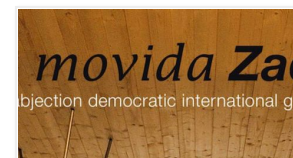
Contribuyentes

- Omri
- blogie@gmail.com

Radio Lacan

La Movida Zadig

NLS

LQ

עט לאקאן

כתבים - Ecrits

לקראת הופעתו של גיליון מס' 2 של "פולמוס בישראל", שנושאו **הזר**

שמחים להזמין לערב "פולמוס בג'יאפ"

בשל ההפגנה כנגד הגירוש המתוכננת למוצי יש בת.א., המפגש יתחיל **בשעה 17.30** במקום 19.30

הזמנה ותוכנית מצורפים

בברכה

וועד הג'יאפ

וועד הג'יאפ

on marzo 20, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: תקופתינו בגיאפ

תזכורת

חברים שלום.

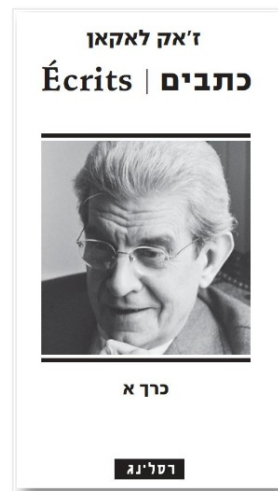
שמחים להזמינכם למפגש הרביעי והאחרון של הסמינר שמתקיים בג'יפא, בנושא:

"מסלולו של מושג ההעברה בהוראה של לאקאן", אותו מעבירה קלאודיה אידן.

המפגש יתקיים ביום חמישי, ה' 22.3.18 בין השעות 19:00-20:30, בבית האדריכל ברחוב המגדלור 15 ביפו.

בברכה,

ועד הג'יאפ

פסיכואנליזה בעיר, לימודי פרויד לאקאן | אדור

לאקאן עם הפילוסופים מאת: רות רונן

פסיכואנליזה ובריאות הנפש

The Lacanian Review

Le Champ Freudien

אוטיזם- אנייס אפילו עריכה: פרלה מיגלן

12/3/18

"קרטליניקה תחת העברה"

"קרטליניקה תחת העברה" – סדר יום

16/3/18

09:30-10:00: התכנסות והרשמה

10:00-10:15: דברי פתיחה - סולי פלומנבאום

10:15-11:30:

טקסט: קרטלי: One (Un) Case / Une-Bevue - שלמה ליבר

מקרה קליני: "Psychotic Love" About the approach to - קלאודיה גודאק

דיון

11:30-12:00: הפסקה

12:00-14:30:

מקרה קליני: "From 'It drives me crazy' to 'Maybe something un-rhymed in me'"

קרין ברונר

מקרה קליני: Une Bevue כאירוע גוף – אורית וייס

דיון

מקרה קליני: זוג וגורלותיו - תמר יעקובוביץ'

מקרה קליני: קורקנט - דורית לב גולדברג

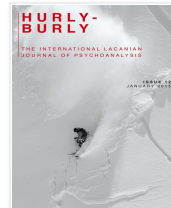
דיון

ZADIG TEL-AVIV

"תפקידה של העיתונות בדמוקרטיה"

The International Lacanian Journal of
Psychoanalysis

צדו אחר של הדימוי

אהבה היא תמיד של שם

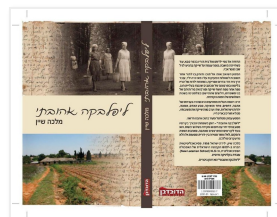

קולנוע כאחר (פסיכו)אנליטי

לצפות עם לאקאן

ליפלקה אהובתי

מלכה שייך

אמא-חור-אני

שיח עם עמוס שוקן, גדעון לוי, ד"ר יצחק בנימיני
 המפגש יתקיים ביום רביעי 14.3.18 בשעה 19.30
 כתובת: בית העיתונאים תל אביב
 כניסה: 100 שח

on marzo 12, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: zadig

9/3/18

פסיכואנליזה ודמוקרטיה - ד"ר ירון גילת

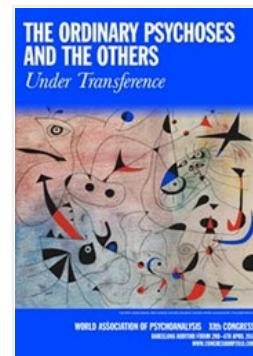
המאמר פורסם לראשונה בגרסא מקוצרת באתר הארץ באינטרנט ב- 04.02.18

החל מראשית דרכה הואשמה הפסיכואנליזה בכך שהיא מהווה מעין דת או כת סגורה, עם כתבים קדושים משל עצמה, מנהיג או גורו שלו סוגדים נאמנים, מוסדות משלה, עם בעלי תפקידים הממונים לפי היררכיה, תלמידים המפיצים את הבשורה, הבטחות לישועה ולהחלמה וטענות כאילו באמתחתה אמת תרומית, טמירה ונשגבה שידעתה שמורה אך למתי מעט המסיימים את ההכשרה הפסיכואנליטית הארוכה במכונים הפסיכואנליטיים. ואולם, אין דבר רחוק יותר מן האמת. ההמצאה הפרוידיאנית כולה מעלה על נס את הדחיפה אל הסובייקטיביות, את ייחודיותו של האדם, את נבדלותו, את שגעונו הפרטי ואת המסלול הייחודי שלו, בו נועד להלך בחייו. הפסיכואנליזה היא תחום פרקטי ותיאורטי רחב ביותר, העוסק במערכת של תופעות ביחס לכל מה שקורה בין הפסיכואנליטיקאי למטופל שלו ובהגדרתה היא מעלה שאלות, ולא מעמידה קביעות אבסולוטיות, לגבי המשמעות המילולית והלא מילולית של הדברים. זהו תהליך אין-סופי של התהוות ושל העשרה נפשית שאינו תובע מראש ידיעה של אמת כלשהי. הפסיכואנליזה מכניסה מידה של פואטיקה אל תוך הקיום הפרוזאי של האדם, אי-הידיעה והכישלון מובנים בה, וכתביה "קדושים", כביכול, משתנים ללא הרף, מבוקרים על ידי תלמידיה שלה עצמה ומוערכים, מוערכים מחדש, שוב ושוב. כבר מראשית דרכה אופיינה התנועה הפסיכואנליטית במחלוקות נוקבות בין חבריה, בפיצולים ובהבניה של תיאוריות מובדלות, לעיתים באופן רדיקלי, בתוך התיאוריה הפסיכואנליטית הכללית. ככזו, מובן מדוע ההאשמות כלפיה כאילו היא כת, הן מוטעות כל כך. כמי ששמה את כל ייחודה על האדם הסינגולרי, על עצמאותו ועל הגשמתו העצמית, ברור שכל קשר בין הפסיכואנליזה לכתות הוא מופרך מיסודו, וניתן אף להרחיק ולומר שכניסה לפסיכואנליזה כשלעצמה מגנה מפני התקבצות בכת. אין אחר גדול, סבר הפסיכואנליטיקאי הצרפתי ז'אק לאקאן, אין מערכת אוניברסלית של כללים וחוקים שעל האדם לציית לה או לחיות לאורה, כל אדון הוא אדון דמיוני, אין באמת ובתמים אדון המייצג את התרבות ואת החוק, אלא ישנם רק אלו המתיימרים לייצגם, ולפיכך אין לו לאדם אלא רק את המאבק שלו מול עצמו, מול ההיסטוריה הפרטית שלו ומול דחפיו ותסביכיו הלא-מודעים. אפילו הפסיכואנליזה עצמה, אף היא ואף גיבוריה התרבותיים - האבות והאימהות המייסדים שלה, אינם אדון לאיש אחד. אחד חיים בני האדם את חייהם, אחד-אחד הם נכנסים ויוצאים מן הפגישות הפסיכואנליטיות, כל מה שקבוצתי הוא מסוכן ומה שנדמה כמשותף אינו אלא אשליה. האדם המרצה, האדם הכנוע, זה שמחשב צעדיו לפי ציפיותיהם של הוריו, של מוריו או של שליטיו הוא אדם כוזב, התקין הפסיכואנליטיקאי הבריטי דונלד וינקוט. אדם כזה חי את חייו כקליפה ריקה. הוא נושם ומתפקד, אבל מבחינה נפשית הוא משול למת. לא רק זאת גם זאת, הפסיכואנליזה נבדלת גם מפרקטיקות פסיכיאטריות ופסיכולוגיות מסוימות, אשר בעוד שהן מתמקמות בצד של הנורמליות לכאורה, ומבקשות להחזיר את האדם לתלם הציפיות החברתיות והמשפחתיות, לתפקוד ולאסימילציה, הרי הפסיכואנליזה נמצאת דווקא בצד של החתרנות ושל החתירה תחת המוסכמות, היא מתמקמת כנגד מה שכביכול משותף לכלל בני האדם וכנגד ההמון וההמוניות. "השאיפות המיניות הישירות מאפשרות ליחיד הנטמע בהמון לשמור לעצמו פיסה של התנהלות אינדיבידואלית", כתב פרויד בחיבורו העל-זמני 'פסיכולוגיה של ההמון ואנליזה של האני'

אורנה קסטל

The Ordinary Psychoses and the Others

Under Transference

סדר

- (146) עבודות חברי ג'יאפ
- (105) תקופתו
- (71) מאמרים מתורגמים
- (65) תקופתו בגיאפ
- (41) zadig
- (27) ז'אק אלאן מילר
- (22) מאמרים חברי ג'יאפ
- (9) אסכולה פוגשת עתיד פוגש אסכולה-מרחב לפאס
- (5) ז'אק לאקאן
- (5) مقالات تحليلية مترجمة للعربية

- (105) תקופתו
- (65) תקופתו בגיאפ

Mi lista de blogs

- ☐ **רשת לאקאניאנית**
 NLS* - מהרשת הלאקאניאנית לג'יאפ ולאסכולה מעבר מעבודת העברה להעברת עבודה את עבודת העברה או עבודה תחת העברה, היא עבודתו של אנליזנט בדיספוזיט האנליטי, מבחין מילון[2]...ומבדיל מהעברת עבודה. את האחרון
 Hace 3 meses
- ☐ **AMP - XI Congress – Home**
 -
- ☐ **Asociación Mundial de Psicoanálisis**
 -
- ☐ **LACANIAN COMPASS**
 -
- ☐ **לימודי פרויד לאקאן ופרויקט דור**
 -
- ☐ **NLS - Home - New Lacanian School of Psychoanalysis / Nouvelle École Lacanienne de Psychanalyse**
 -

Google+ Followers

Buscar este blog

(http://www.resling.co.il/book.asp?book_id=468) שפורסם לראשונה בשנת 1921, שנים לפני עליית הנאצים לשלטון. "כשהן הופכות חזקות במיוחד", המשיך, "הן מפרקות כל מבנה של המון", ועוד המשיך וקבע "אהבה לאישה מערערת באותו האופן גם את מבנה ההמון של הגזע, של הבידול הלאומי ושל ארגון המעמדות החברתיים ובתוך כך מביאה לכלל מימושם של הישגים תרבותיים רמי חשיבות". המיניות והאהבה, אם כן, הם הכוחות שחותרים תחת כל מבנה של המון והם תמיד נבדלים, מיוחדים ושיגעוניים בדרכם הפרטית והאינטימית. לא ייפלא, אם כן, שכוחות לאומניים רדיקאליים חורטים על דגלם מניעה וסיוכל של כל אפשרות לקשרים רומנטיים בין בני דתות ולאומים שונים בתוך המדינה. ההמון, התנועה, המפלגה, הקבוצה הדתית או הכת, אינם מתכתבים כהלכה עם ביטויים של אינדיבידואליות. אלו רואים בביטויי אינדיבידואליות סכנה ממשית לקיומם ולכן אוסרים עליהם או מבקשים לצמצם אותם למינימום, רודפים אותם ומנדים אותם מתוכם. "הפחד של פרודי מקבוצות, התנגדותו למיסטיקה ולתורת הנסתר", הידר וכתב הפסיכואנליטיקאי הבריטי אדם פיליפס בביוגרפיה (<https://yalebooks.yale.edu/book/9780300219838/becoming-freud>) שחיבר על ממצאיה של הפסיכואנליזה, "מצביעות, אולי, לא על כך שפרויד חשש לשפיתו בדיוק אלא על כך שידע היטב עד כמה הייתה שפיתו שלו וספיתום של כל האחרים בלתי יציבה. ועל כך שהשווה את השפיות לסיבות להיטמעות, להליכה לאיבוד בהמון". ובהתאם לזאת, הוסיף פיליפס, "הפסיכואנליטיקאי הוא אדם ללא מסורת מובחנת עמה הוא יכול להתיישר. אדם אשר בו בזמן נטמע ומסרב להיטמעות". מכיוון שכך, ניתן להבין עד כמה נוכחותה של תנועה פסיכואנליטית יכולה להפריע למדינה לא דמוקרטית, עד כמה קיומה של תנועה כזו חותר תחת שאיפתה של מדינה כזו לאנוס את נתיניה לחשיבה מונולטית ולחנך את ילדיה לסגידה למנהיג ולערכים אותם היא מכתיבה, על פי רוב ערכים שיקדשו סגרציה, אפליה על בסיס גזע או דת ולאומנות ממארת. "התוצאה שאליה פסיכואנליזה צריכה להגיע איננה להסתגל לעולם, כי אם לדעת שכאשר דבר כלשהו הוא בלתי נסבל, אתה חייב באמת לומר לא", צוטט הפסיכואנליטיקאי הצרפתי אריק לורן. ואכן, גיבוריה הגדולים של ההיסטוריה הם אלו אשר ידעו לומר לא לכוחות אפלים של רודנות וכפייה ולשלם על כך את המחיר.

בהתאם למשנתו של אביו מייסדו אשר נאלץ לברוח מוינה מפני אימת הנאצים, וביתר שאת החל מן המחצית השנייה של המאה העשרים לאחר סיומה של מלחמת העולם השנייה וההכרה ההולכת וגוברת באסון שהמיט הפאשיזם על העולם, עסק כל הפרויקט הפסיכואנליטי כולו בכינונו של אדם נבדל, מיוחד ועצמאי, ברוח התנועה הרומנטית, אשר העלתה על נס את החד-פעמי שבאדם מסוים, המכונן לעצמו, מתוך עצמו, את האמת האישית שלו, שאינה בהכרח משותפת

לאחרים(<https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A8%D7%95%D7%9E%D7%A0%D7%98%D7%99%D7%A7%D7%94>). רופא הילדים והפסיכואנליטיקאי הבריטי – דונלד ויניקוט – כתב על "העצמי האמיתי" כעל מבנה אישיותי אותנטי המאפשר למחזות ספונטניות ומרגשות לפרוץ מן האדם אל סביבתו ואל זולתו ומאפשר לאדם חוויה של חיים הראויים לחיותם. הפסיכואנליטיקאי האוסטרי שהיגר לארה"ב – היינץ קוהוט – כתב על "העצמי הגרעיני" כעל מעין מערך אינטגרטיבי מולד המכונן לדרך בה עלינו ללכת ולמצוא את ייעודינו בחיים. הן ויניקוט והן קוהוט טענו שניתוק מן העצמי האמיתי או מן העצמי הגרעיני מביא לתחושות של בדידות, של ניכור, של היעדר משמעות ושל אובדן חוויות היצירתיות הפסיכואנליטיקאי הבריטי – כריסטופר בולאס – כתב על האידיום בהתייחסו לתצורה העצמית הייחודית ביותר של האדם וכתב על גרעיני עצמי להם קרא גֶנְרָה, אשר מתוכם, בכוחו של דחף הייעוד, מתרחבים ומועשרים המרחב והעומק העצמי של האדם. הפסיכואנליטיקאי האמריקאי – קרל רוג'רס – אבי הזרם ההומנסטי בפסיכולוגיה, חשב שהמניע האנושי היסודי ביותר הוא השאיפה למימוש עצמי. והפסיכואנליטיקאי הצרפתי – ז'אק לאקאן – ניסח את מושג האיווי, אותו מצפן פנימי, אותה קריאת כיוון שבנתיבה על האדם להתקדם. לאקאן אף הרחיק מאד לומר, כשקבע שהבגידה הגדולה ביותר שיכול אדם להיות מואשם בה היא הבגידה באיווי שלו. יותר מאשר בגידה באשתו, בחבריו או אף במדינה שלו. ברור אם כן מדוע הייתה הפסיכואנליזה לצנינים בעיני משטרים דיקטטורים, לא דמוקרטיים. מדינה טוטליטרית לא סובלת בני אדם המדברים על הייעוד שלהם, על עצמיותם, על מימוש עצמי ועל נאמנות לאיווי פרטיקולרי. עבור מדינה טוטליטרית ייעודו של אדם הוא לשרת את מטרתה ולהתמזג עם ערכיה. גזירה דומה גוזרת גם הדת על מאמיניה, ובאופן מניפולטיבי משכנעת אותם להאמין שהחופש האמיתי שלהם נקנה רק ואך ורק בזכות הציות להלכותיה הנוקשות. גרועה מכל היא מדינה טוטליטרית הממזגת דת ולאומנות. מדינות כאלו עסוקות ללא הרף בהתקפות קשות על המציאות, על הנפש, ועל הליכי החשיבה הבראיים. כנגדן, החופש הוא נשמת אפה של הפסיכואנליזה, והדמוקרטיה היא התנאי לעבודת הטיפול הפסיכואנליטי. החופש והדמוקרטיה הם הסביבה הלא נודעת שבה ורק בה יכולה הפסיכואנליזה להתקיים. ללא תווך דמוקרטי המשמש לה חמצן, תתקשה הפסיכואנליזה לנשום ותיחנק לאיטה עד כלות. במדינות שבהן חלו שינויי משטר רודניים ושעליהן השתלטה תפיסת עולם פאשיסטית, התקשתה הפסיכואנליזה להתקיים, או שנאלצה להשתנות לכדי מוטציה פרוורטית של מה שהייתה במקורה עד לבלי היכר ולעיתים אף נעלמה כמעט לחלוטין.

בגרמניה הנאצית לא נאסרה הפסיכואנליזה (https://giep-nls.blogspot.co.il/2017/04/blog-post_0.html) אבל היהודים הודרו ממנה, המיניות נעקרה מליבת התיאוריה שלה ועל המכון הפסיכואנליטי השתלטו טיפוסים מפוקפקים נאמנים לפיהרר. בארגנטינה של שלטון החונטות נתפסה הפסיכואנליזה כמסגרת חתרנית, פסיכואנליטיקאים רבים גורשו לגלות או גלו מרצונם ואחרים שנשארו, בחלקם נאלצו להגן על עיסוקם באומץ לב ובחלקם גויסו להשתמש בכישוריהם למטרות המשטר. ולבסוף, בברית המועצות, לאחר מהפכת אוקטובר, חוסלה הפסיכואנליזה לחלוטין משום שלא תאמה את התפיסות הפסיכולוגיות הסובייטיות.

אין פסיכואנליזה בלי דמוקרטיה.

ומה קורה בישראל? בשנים האחרונות עוברת ישראל תהליך מואץ ומסוכן של התחזקות כוחות אנטי דמוקרטיים,

דתיים ולאומניים. הדבר ניכר ונותן אותותיו החל ממצאים בסקרי דעת קהל, דרך חקיקה בכנסת, דרך הרוחות הנושבות בתקשורת, וכלה במדיניות הממשלה. הסכנה שישראל תהפוך ממדינה ליברלית שוחרת זכויות אדם ודמוקרטיה למדינה דיקטטורית עם אוריינטציה דתית איננה עוד סכנה דמיונית. לכאורה, עומדות הפסיכואנליזה והפוליטיקה בסתירה מובנית ונוקבת זו מול זו. בעוד שהפוליטיקה עניינה בפעילות ציבורית ובציבור, במאבק כוח בין אישיים ובשיח ארצי אשר מתקיים בשדה המודע, הרי שבאופן מסורתי פועלת הפסיכואנליזה בחדר הטיפולים הסגור, אחד מול אחד והמטפל מעדיף להישאר אנונימי ככל שניתן וודאי שלא לחשוף את עמדותיו הפוליטיות או האידיולוגיות. עניינה של הפסיכואנליזה הוא בנפש ובסבל הנפשי, השיח שלה שם במרכז את הלא-מודע ואת כוחות הנפש הנעלמים והיא מקדשת את התנאים שיאפשרו לאדם הסובל לדבר באופן אינטימי, ללא צנזורה, ללא שיפוט מוסרי וולל גיני.

ואולם, האם למרות כל זאת ואל מול הסכנה הנשקפת לדמוקרטיה הישראלית, לא נצבת לפתחם של הפסיכואנליטיקאים הישראלים חובה קריטית? "לאנליטיקאי חובות בתקופתו!" קרא ז'אק לאקאן לתלמידיו. ברי כי המימוש בפועל של הסכנה האנטי-דמוקרטית בישראל, תשמוט את הקרקע תחת ספותיהם של האנליטיקאים ולא תאפשר להם לעסוק עוד במה שהקדישו לו את חייהם. ואף על פי כן, ספונים בחדרי הטיפול ובמוסדות שלהם, שתיקתם רועמת מתמיד. מאות רבות של אנליטיקאים ישראלים ואלפים של מטפלים אחרים – פסיכולוגים, עובדים סוציאליים ופסיכיאטרים שעובדים באוריינטציה פסיכואנליטית – יושבים ומקווים שהסופה תעבור מעליהם. אלא שההיסטוריה הפורענית של מאת השנים האחרונות הוכיחה, לבלי צל של ספק, שסופות מסוג זה לא פוסחות על איש, גם לא ובעיקר לא על תלמידיו וממשיכי דרכו של הפרופסור היהודי מוינה.

המאמר פורסם לראשונה בגרסה מקוצרת באתר הארץ באינטרנט ב- 04.02.18

on marzo 09, 2018 Enlaces a esta entrada
Etiquetas: עבודות חברי ג'יאפ, תקופתו בגיאפ

8/3/18

on marzo 08, 2018 Enlaces a esta entrada

השטחים הכבושים ודחף המוות - ד"ר ירון גילת

המאמר פורסם לראשונה באתר הארץ באינטרנט ב- 08.01.18

כמו כוכב אשר קורס אל תוך השמש שלו, כך תקרוס מדינת ישראל אל תוך מימוש חלום הזוועות של ההסתפחות לשטחי יהודה ושומרון. יישומה בפועל של משאלת ההתמזגות הראשונית הזו והכניעה לפיתוי להינסך באורה של בבואה היסטורית בראשיתית ועתיקה, ולהיפך לאחד עם האם המכונה, המולדת התנ"כית, אדמת הטרשים הכנענית של אבות האומה ואימהותיה, תכלנה באורח סופי וללא תקנה את המדינה הציונית הצעירה שנולדה ופרחה כאן בשבעים השנים האחרונות.

ב- 31.12.2017 אישרו חברי מרכז הליכוד, פה אחד, הצעה המחייבת את חברי המפלגה לפעול לסיפוח הגדה המערבית (<https://www.haaretz.co.il/news/politi/.premium-1.5535275>). בנוסח ההחלטה שהתקבלה, קרא מרכז הליכוד לנבחרי הליכוד "לפעול כדי לאפשר בנייה חופשית וכדי להחיל את חוקי ישראל וריבונותה על כל מרחבי ההתיישבות המשוחררים ביהודה ושומרון". כמו בהתקף מאני המוני, עלו הדוברים חברי הליכוד, אחד אחד, לומר דברי רהב וכוח, בביטחון עצמי גמור, ללא סדק של היסוס, בוודאות מלאה ובאמונה שלמה; כולה שלנו!

יותר מאשר פרשיות השחיתות בממשלה, בכנסת וברשויות המקומיות, יותר מאשר חוקי המרכולים וחוקי ההשתקה, יותר מאשר החתירה האנטי-דמוקרטית של שרת המשפטים ושר התיירות, יותר מאשר תנועת ההדתה מבית מדרשה של מפלגת הבית היהודי, ויותר מאשר אופני השיח הגזעני והאלים שמתפשט בחברה הישראלית כמו מחלה, יהיה זה הסיפוח הפורמלי של שטחי יהודה ושומרון למדינת ישראל שיביא לחורבנו הסופי ולכליונו ההיסטורי של הבית השלישי.

מעולם לא הייתי מודאג כשם שאני מודאג עתה. כל הצרות שמביאה עלינו הממשלה הזו לא ישוו לאקט הטוטאלי של סיפוח הגדה. זה יהיה אקט בלתי רגיל, אקט אולטימטיבי – אקט התאבדות. כשכוכב סובב סביב השמש, לימדו אותנו מורותינו, חייב להיכון מרחק מדוד בינו לביתה. המרחק הזה מגלם את שיווי המשקל שבין הכוח הצנטריפוגלי שמבקש לזרוק אותו החוצה ממעגל מסלולו סביב השמש לבין כוח המשיכה שלה. על המרחק הזה להישמר כל העת. היה ויתקרב הכוכב יתר על המידה לשמש, לא תוכל לו מהירות סיבובו והוא ייפול לתוכה ויעלם בה ללא תקנה. וזהו בדיוק העיקרון שעומד בבסיס מושג דחף המוות הפרוידיאני. השמש, היא המשאלה המכוננת של האדם, האיווי הנצחי שלו, היא השאיפה הלא-מודעת להתמזגות חוזרת עם אמו הראשית, האמביציה שלו לחזור לרחמה ולהתמזג בה. סביב המשאלה הזו סובבים חיי. לכן, החזרה הזו לרחם, ההתמזגות עם האם הפרימורדיאלית, הקריסה לתוכה, היא היא הביטוי האולטימטיבי של דחף המוות. מכיוון שכך, בבריאותו אל לו לאדם להיכנע לפיתוי הזה. אל לו לממש את האיווי אליו הוא מתאוה ביסודם הלא-מודע של הדברים. תמיד, הכרחי שישמור על מרחק הביטחון הנכון עבורו ממנו; לחוג סביב האיווי הזה, לנוע סביבו, אבל לא להתקרב יתר על המידה, פן ייבלע וייהרס בתוכו.

אותה אם ראשונית, אותה משאלה יסודית בחיי האומה הציונית, היא משאלת ארץ-ישראל השלמה. לכן, בטריפה הזו שבין ריבונות המדינה לבין שטחי הגדה, במהילה הזו שיש מי שכה מתאווים לה, יהיה משום מעבר גס וחד מתפיסה סימלית של השטחים כמכורת אבות שבה כוֹנֵנָה האומה ומתפיסה שלהם כמצע גאוגרפי שבו הונחו היסודות הרעיוניים של העם, להתגלמות ממשית-גולמית בהווה של מה שעד כה היה רק בגדר השתוקקות כלפי העתיד. ממש כמו הצהרתו החוצבת של פרופ' ישעיהו לייבוויץ על כי הוא מאמין במשיח בכל ליבו כִּזְה שבהגדרתו לא יגיע אלא בעתיד, אבל לעולם לא מגיע (בהווה) ומשום שכך אזי כל משיח שבא (בהווה) הוא משיח שקר, כך שומה עלינו לשמור את סיפוח שטחי הגדה כרעיון היסטורי בלתי ממומש, כמשאלה, כאידאה לאומית או כתפילה סימבולית או אלגורית, אשר המימוש שלהן בהווה לא יהיה אלא מימוש שקרי. היכולת לשמור על תסכול ממושך ולשהות בעבודת אבל על אובדן האפשרות להתמזג עם האדמה הזו מחדש, תעיד על בריאותו הנפשית של העם. לעומת זאת, החתירה לתפיסה כוללת ושלמה של הארץ, ההכחשה של השסע, של החסר, של החסך ושל האובדן, ומתוכן ההתמזגות הטוטאלית בפועל של המדינה עם האם המכורה הבראשיתית שלה בשטחי הגדה, יהיו לא רק מעשה כוזב אלא מעל ומעבר להכל יהיה זה הביטוי בפעולה של דחף המוות, ותהיה זו גם ראשית תחילת חורבנו.

המאמר פורסם לראשונה באתר הארץ באינטרנט ב- 08.01.18

on marzo 08, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: עבודות חברי ג'יאפ, תקופתנו בגיאפ

7/3/18

המתקפה על המיניות- ד"ר ירון גילת

המתקפה על המיניות

ד"ר ירון גילת

המאמר פורסם בעיתון הארץ בתאריך 07.03.18

לאחרונה, כאילו היה תלמידה המצטיין של המסורת האנטישמית האירופית, התייחס הרב לוינסטיין מהמכללה הקדם-צבאית בעלי להומוסקסואליות כבעיה שיש להדביר. בסמיכות של ימים ספורים התפרסמה ידיעה שלפיה נשיא טורקיה, רג'פ טייפ ארדואן, מבקש לקדם

הצעת חוק – שכבר הוגשה בעבר, וירדה מסדר היום בשל התנגדות האיחוד האירופי – ולפיה בטורקיה ייחשב ניאוף כעבירה פלילית. שתי הידיעות הללו, לכאורה בלתי קשורות, מצטרפות למכלול עצום של התבטאויות, פעולות והליכי חקיקה שנקטו מדינות ביחס למיניות של תושביהן וארגונים ביחס לזו של חבריהם.

נראה כי מיניות, על כל גווניה, מעסיקה באופן כפייתי ופרדוקסלי דווקא את אלה אשר דוגלים בעמדות פוליטיות טוטליטריות ואת מי שדוחים מעליהם תפיסות של דמוקרטיה, חירות וליברליזם. ההיסטוריה של המאה ה-20 מדגימה זאת בבירור. אחד הצעדים הראשונים שנקט המשטר הנאצי, ב-1933, היה פרויקט העיקור הכפוי. מטרתו הייתה השבת הגזע ומניעת התרבות של מי שנחשבו פגומים וכביכול סיכנו את בריאותו של העם הגרמני. בהמשך, עם חקיקת חוקי נירנברג בשנת 1935, נחקק גם "החוק להגנת הדם הגרמני והכבוד הגרמני", שאסר על קשרים רומנטיים ומיניים בין ארים ומי שאינם ארים. הציבור הגרמני, מצדו, יישר קו עם רוח הדברים, ונשים גרמניות שנתפסו בקשר עם יהודים הוצבו בכיכר העיר ולצווארן נקשר שלט שפירט את פשען. היהודי בגרמניה הנאצית נתפס כיצור מכוער, זב־יצרים ומיני, שזמם לפתות את הנערה הארית התמימה והיפה, להוליך אותה בכחש ולבצע בה את זממו. ביטאון התעמולה הנאצי, "דר שטימר", אשר נתן ביטוי גרפי לתפיסה הזאת, טען גם שהיהודים הדיחו נערות אריות טהורות גזע לזנות ושהם היו אחראים לרוב מקרי הזנות בגרמניה.

להבדיל מן היהודי, בן מיעוטים אחר, הגבר השחור, נחשב גם הוא למושא תשוקות אסורות של נשים לבנות ומושא קנאה של גברים לבנים. מיוחסות לו תכונות פיזיולוגיות מרשימות וכוח גברא ופיתוי עצומים, ואין להוציא את האפשרות שהאלימות הגזענית כלפי שחורים באמריקה ובדרום אפריקה יסודה דווקא בכך. במשטר האפרטהייד שניים מהחוקים הראשונים שנחקקו היו האיסור על נישואי תערובת (1949) וחוק האימוסריות (1950). האחרון אסר על מגע מיני בין אנשים מגזעים שונים ובשנת 1969 הוא הורחב לכדי אבסורד וכלל גם איסור על שימוש בצעצועי מין, כמו גם איסור על מגע מיני בין גברים במסיבה. התבטאויות גזעניות משולבות ביחס למיניות השחורה אפשר לשמוע היום גם בישראל, תוך שמבקשי מקלט ופליטים ממוצא אפריקאי מואשמים בפיתוי נשים יהודיות, באונס ובהפצת מחלות מין כמו איידס ועגבת. גם מקומו של הגבר הערבי לא נפקד, וארגונים שונים מבקשים, לשיטתם, להציל בנות מעם ישראל שהתפתו לקשור קשר עם גוי, ועיקר מאמציהם מכוון למניעת קשרים רומנטיים בין נשים יהודיות וגברים ערבים. גם מעבר להתבטאויות גזעניות של פעילי ימין קיצוני מוכרים, לא קשה למצוא התבטאויות דומות בקרב פוליטיקאים בכירים, שהרעיונות הכלליים הללו אינם זרים להם. כששר החינוך נפתלי בנט הוציא מרשימת ספרי הקריאה במערכת החינוך את ספרה של דורית רביניאן, "גדר חיה", הוא טען כי "מערכת חינוך לא צריכה לקדם ערכים שנוגדים את ערכי המדינה", והסביר כי בספר "מתואר רומן של אסיר ביטחוני, פלסטיני, עם אשה יהודייה". לבסוף הודיע משרד החינוך שהספר נפסל משום ש"יחסים אינטימיים בין יהודים ושאינם יהודים מאיימים על הזהות הנפרדת". באופן דומה, הקשר שבין מיניות וממשל בא לביטוי לא מכבר גם באיומיה של שרת התרבות, מירי רגב, לשלול תקציב מפסטיבל ישראל בשל מופעי עירום, אשר לפי טענתה פוגעים בערכי החברה ובזהותה ומהווים "פגיעה בערכים הבסיסיים של ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית".

הצנזורה היא האויבת הגדולה של הדמוקרטיה. גם שר החינוך בנט וגם שרת התרבות רגב מבינים זאת היטב, אך מה שהם ככל הנראה לא מבינים הוא שכל צנזורה היא בראש ובראשונה, ולפני הכל, צנזורה מינית, גם כאשר לכאורה אינה מתגלמת ככזו באופן גלוי ומוצהר.

מכיוון שהמיניות ארוגה בתשתיתו של כל משטר ושל כל ארגון באופן סטרוקטורלי, והיא חלק מן המציאות הלא־מודעת שלו, הרי שהיחס בין דמוקרטיה למיניות לא נוגע רק להסדרה המשפטית של זכויות הקהילה הלהט"בית, או לחתירה לשוויון מגדרי בנותני השכר ובאפשרויות הקידום המקצועי של נשים. הוא גם לא נוגע רק להסדרת נישואים בין קבוצות אתניות שונות. בין מיניות לדמוקרטיה קיים יחס של מבנה. במשטרים דמוקרטיים המיניות ארוגה בתוך סדרי המדינה, ומקבלת מקום בתוך מערכת הכוחות הסמויים והגלויים, ובתוך מערכת ההסכמות התרבותיות והחברתיות הסמויות והגלויות כאחד. "השאיפות המיניות הישירות", כתב פרויד ב-1921 בספר "פסיכולוגיה של ההמון ואנליזה של האני", מאפשרות ליחיד הנטמע בהמון "לשמוע לעצמו פיסה של התנהלות אינדיבידואלית. כשהן הופכות חזקות במיוחד הן מפרקות כל מבנה של המון". כלומר, לפי פרויד יש במיניות משום איום ממשי על כל מבנה של המון ושל אספסוף.

המתקפה על המיניות, שמנהלים משטרים וארגונים אנטי־דמוקרטיים, משקפת אם כן סירוב מבני לשאת את המיניות בתוך הציוויליזציה המנטלית שלהם. במשטרים ובארגונים הללו, המיניות נדחית אל מחוץ לסדר הלשוני והסימבולי. כאשר המיניות לא ניתנת לייצוג באופן סמלי, היא חוזרת ומתגלמת בצורות מעוותות, אבסורדיות ולעתים גם אלימות. כך למשל חוזרת המיניות גם כפרנויה. זוהי הפרנויה ממשי, שאחראית לרעות חולות כמו ארגוני ימין קיצוני שרודפים "זוגות מעורבים"; כמו הפסילה של הספר "גדר חיה"; וכמו הדרשה לשלול מימון ממופעים שמציגים עירום. וכך, גברים ערבים, ספרים ומופעי אמנות הופכים כביכול לאובייקטים גולמיים שפוגעים במרקם האומה.

מול המתקפה על יסודות השיח הדמוקרטי חייבת חברה דמוקרטית וחפצת חיים להכיר גם בתשתית המיניות הלא־מודעת שלה ככזו. לשם כך דרושות קליניקה של תרבות וקליניקה של שלטון. כלומר, על מנת למקם ולבאר את התופעה הזאת, יש להביט בה דרך עיניו של רופא נפש, ויש להבין אותה כסימפטום קליני של חברה פצועה. אם המאבק הדמוקרטי חפץ חיים, הוא חייב לכלול הכרה נוקבת יותר, מעמיקה יותר ואינטימית יותר ביחס למיניות שבו. הוא חייב לדבר עליה, לבחון אותה ולהתמודד איתה הרבה מעבר למודעות משפטית גרידא הנוגעת לזכויות מגדר או קהילה. מדינה דמוקרטית חייבת לחקור את המיניות

בהקשרים רחבים יותר, לקשור אותה לנורמות של שוויון, חופש, צדק וכבוד, ולהיות מסוגלת להכיל גם צורות שונות ומבולבלות של מיניות. ברוחו של פרויד, הכרה כזו היא שתעמוד כנגד הפיכתה של כל חברה, מכזו המורכבת מיחידים, מגוונים ומיוחדים, להמון מבוהל, מונוליתי ועיוור.

המאמר פורסם בעיתון הארץ בתאריך 07.03.18

on marzo 07, 2018 Enlaces a esta entrada

Etiquetas: עבודות חברי ג'יאפ, תקופתינו בגיאפ

[Página principal](#)

[Entradas antiguas](#)

Suscribirse a: Entradas (Atom)

Tema Sencillo. Con la tecnología de Blogger.